

[Arbejdsministeren]

vide, at der var godt 30.000 stoffer, man skulle melde. Det kan godt være, at det bliver flere, og det er måske noget, fru Lone Dybkjær ved mere om som kemiingeniør end jeg; vi ved i hvert fald, at vi ikke kan overskue, hvor mange nye der kommer til, men vi ved, at der kommer en masse nye ting til på grund af den teknologiske udvikling.

Så har jeg nogle kommentarer til noget af det, der blev sagt fra ordførernes side. Den første er til hr. Taanquist, men egentlig også til fru Lilli Gyldenkilde. Hr. Taanquist var inde på, at det, regeringen vil med denne arbejdsmiljøredegørelse, er, at man typisk og næsten ensidigt, forstod jeg det, har villet tilgodese erhvervslivets vilkår.

Det er ikke rigtigt. Vi har gjort en lang række ting, som er af betydning for lønmodtagerne. Lad mig nævne nogle: for det første bekendtgørelsen om stoffer og materialer, som den tidligere arbejdsminister nåede at skrive under den 2. september 1982, men som jeg udsendte i uændret form. Der er af direktøren for arbejdstilsynet pr. 1. november 1982 udsendt to malerbekendtgørelser, som netop tager højde for de problemer, malere har med organiske opløsningsmidler. Der vil blive udstedt en bekendtgørelse om kloakarbejde. Der vil komme en bekendtgørelse om arbejdets udførelse. Arbejdsministeriet har bedt arbejdstilsynet om at udarbejde en handlingsplan med hensyn til at se på de organiske opløsningsmidler, og endelig kommer der altså også i 1984 en bekendtgørelse om støjniveaue. Det er da alle sammen eksempler på noget, som tjener de lønmodtagere til gavn, som arbejder på disse forskellige områder.

Landet er jo i en alvorlig økonomisk krise, og den økonomiske situation er anderledes, end den var, da man vedtog arbejdsmiljøloven. Dertil kommer, at man må betragte arbejdsmiljøloven som enhver anden form for lovgivning og også må måle indsatsen ud fra en økonomisk betragtning, ikke forstået på den måde, at man siger: nu skal vi bremse op, nu skal vi slet ikke forbedre arbejdsmiljøet, for nu har vi økonomisk krise, og nu skal vi sige stop for alting, men simpelt hen ved at finde ud af, hvordan vi bedst muligt anvender vores ressourcer.

Det er da også rigtigt, som hr. Taanquist siger, at vi må se på de samfundsøkonomiske konsekvenser, og dermed mener man de af-

ledte konsekvenser: hvad det vil koste i invalidepension, hvad det vil koste i hospitalsudgifter, hvis folk bliver ødelagt af et dårligt arbejdsmiljø. Det mener jeg også er meget væsentligt, og derfor er det også meget væsentligt at lægge vægt på den information, der sker. Det er væsentligt at lægge vægt på uddannelse, det er væsentligt, at arbejdsmiljø ikke bare er noget med udgifter, men også er information om, hvad man kan bruge af beskyttelsesmidler, den information, som arbejdsmiljøfondet laver, og det forskningsarbejde, som sker gennem arbejdsmiljøinstituttet og på andre områder, hvor det er vigtigt, at vi er med, således at vi kan forebygge.

Jeg synes, det er væsentligt, som hr. Taanquist også pegede på, at vi forsøger så vidt muligt at sige, at det er de enkelte virksomheder, der skal løse problemerne, for det er dem, som ved, hvor skoen trykker.

Dernæst var både hr. Taanquist og andre inde på § 9-sikkerhedsuddannelserne. Der har været mange forskellige opfattelser af disse § 9-uddannelser. Nu har jeg en fornemmelse af, at de ikke var så gode, dengang man startede dem, som de blev senere hen, men det er i hvert fald givet, at på nogle områder har de vakt irritation, medens de på andre områder må siges at være af betydning. Derfor er det efter min opfattelse nødvendigt at se, hvor det er, behovene ligger. De ligger inden for tre rammeuddannelser: det er bygge- og anlægsområdet, det er det generelle område, og det er administrationsområdet. Hvis man er beskæftiget inden for bygge- og anlægssektoren, har man måske et større behov for at få en sikkerhedsuddannelse, end man har, hvis man er inden for administrationsområdet. Derfor er det efter regeringens opfattelse rimeligt at se, om man kan lave en differentieret løsning, således at man imødekommer behovet og giver en sikkerhedsuddannelse, der svarer til det behov, der er.

På de områder, hvor vi har sagt at vi mener man godt kunne undvære det, nemlig på administrationsområdet, er det ikke sådan, at man slet ingen information skal have, for man skal have pjecer og vejledning. På andre områder mener vi at man kan korte uddannelsen noget ned, og på nogle områder mener vi at man bør opretholde den. Man må vel heller ikke glemme, at det i nogle former for uddannelse indgår i selve uddannelses-